

Wat verloren was

Vandaag is dit huis redding ten deel gevallen, want de Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was. (Lc 19, 10)

1. Het oppakken van de schuld vormt misschien wel de moeilijkste opgave van de ouderdom. Nu kijken we naar de andere kant van de medaille. Was in de vorige podcast het thema: de vergeving die ik anderen schenk, nu gaat het om de vergeving die ik zelf nodig heb. Welk van de twee is lastiger? Dat is moeilijk te zeggen, en is ook eigenlijk niet zo belangrijk. Van belang is veel meer dat beide in hoge mate bevrijdend zijn. Laat ik in deze podcast proberen om me open te stellen voor mijn eigen schuld. Welke gevoelens roept dit thema bij mij op?

2. Bestaat er een jarenlange vervreemding van iemand in mijn leven? Zijn er gebeurtenissen in mijn levensgeschiedenis, die mij zwaar op de maag liggen en waar ik maar liever niet aan denk? Het zit me misschien al tientallen jaren niet lekker, maar ik weet er geen raad mee. Het is me wel duidelijk, dat ik daar niet juist heb gehandeld, maar ja. Ik durf het niet ter sprake te brengen, zeker niet bij het slachtoffer, want ik heb geen idee hoe de ander gaat reageren. En dus stop ik het maar weg, hoewel dat eigenlijk niet lukt. Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat het me echt dwars zit. Is nu misschien toch de tijd gekomen om excuses te maken? De ander lijdt er zeker ook onder! Misschien is er toch bevrijding mogelijk. Laat ik het eens echt onder ogen zien.

3. Jezus beschrijft zijn Vader in de prachtige parabel van de verloren zoon, die we nog beter de parabel van de barmhartige vader kunnen noemen. De zoon heeft zijn vader diep gegriefd toen hij de erfenis opeiste vòòrdat de vader gestorven was. Ik kan niet wachten tot u dood bent. Ik wil het nu al hebben! En dat geld heeft hij er toen doorgejaagd in een losbandig leven en tenslotte kwam hij onder de varkens (die in heel Israël niet voorkomen!) terecht, die het nog beter hadden dan hij. Hij neemt dan het besluit om naar zijn vader terug te gaan, niet uit berouw tegenover hem, maar omdat hij het daar toch beter zou hebben dan bij die varkens. Een egoïstisch motief! De vader ontvangt hem allerhartelijkst en maakt er een groot feest van. Rembrandt heeft dit tafereel geschilderd in het voorlaatste jaar van zijn leven. Laat ik eens proberen in de rol van de zoon te kruipen, die door zijn vader liefdevol wordt omhelsd. Wat doet dat met mij?

4. Voor de vader is de terugkeer van zijn zoon het mooiste moment van zijn leven. Ja, zo is onze God! En wat de zoon zijn vader nu echt verschuldigd is, is dat hij hem de tijd en de rust laat om dit geluuksmoment diep te genieten. De zoon moet niets zeggen, alleen maar stil blijven knielen om de vreugde van zijn vader niet te verstoren. Gun de vader dit diepe geluk! Zo reageert God op ons berouw, ook al is dat niet van het zuiverste gehalte en speelt daar ook eigenbelang een rol in. God vergeeft graag, want vergeving is de hoogste vorm van de liefde. En God IS liefde! Daarom vergeeft Hij met echte vreugde. Zo kan wat mij zo zeer belast toch in een uiterst bevrijdende ervaring uitmonden. Durf ik tot Hem te gaan met de schuld van mijn leven?